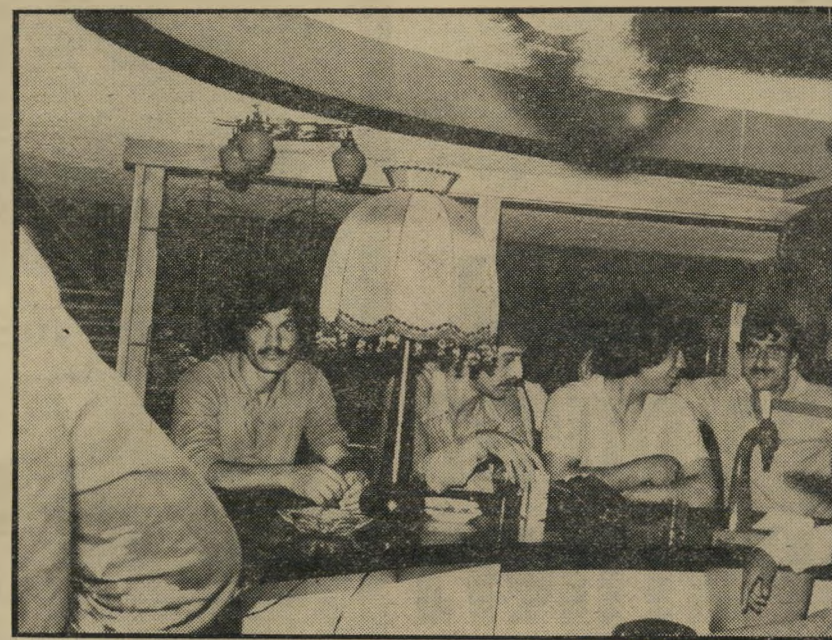

בתחילה פתח את מיסעדת קזה מיה בתל-אביב, אך היו לו בעיות עם המקום, לכן נאלץ לסגור. אז קנה את מיסעדת דג הזהב.

„הרצל-הפיתוח היא בשבילי כמו חוף התכלת, כמו קאן וגיזה, כמו הירוויירה הצרפתית. רציתי לפתוח מול אכזייה מקום שייקרא „הכפר האיטלקי“. כולם אמרו לי שאני משוגע, שזה לא יילך, אבל זה לא עניין אותי. ראיתי את הסטנציאל שגלום במקום. אבל אחר-כך, הערייה לא נתנה לי רישיון, אז העניין ירד מהפרק.“ מספר

אהיל הזהב
בפיאנו בר בני-אונו מעשה-ידיו להתפאר של השותף ה' הולנדי של המקום, אונו. האורחים הבאים אל הפיאנו בר מסתופפים בחלקם מסביב לבר, ועוסקים בשיחה לבבית עם הבארמנית האתיופית החביבה.

אנטוניו. לדעתו, הרצליה יכולה בהחלט להיות מרכז לאנשים היפים ולאנשי חוג-הסילון. אבל יש לו תלונות נגד הממשלה, שאינה עושה דבר לפיתוח האיזור. הבעייה היא, לדעתו, בכך שהישראלים בונים על תירות יהודית. ישראל צריכה להיות פתוחה לתיי-רות מכל העולם.

„בישראל יש חוף שמשתרע מלבנון שב-צפון עד מצריים שבדרום, יש שמש 12 איליהומפתח-החוף-הרצז וס ול ס.ר! חודשים בשנה. אילת היתה יכולה להיות

וימפי לתפרנים
במרחק מה מיסעדת-היוקרה של אנטוניו 99 שר לאכול „וימפי“ ולשתות מילק-שייק בכמה לירות. המקום הומה בני טיפ-שעשרה, מתושבי המקום וצעירים תל-אביביים, חיילים ברובם, הבאים עם חברותיהם לביילוי זול בכיכר היקרה, ומתקנאים במבלים בעליה-אמצעים.

גן-עדן. אילו היו מפתחים את החוף של הרצליה-הפיתוח, היתה רצועת החוף יכולה להפוך לירוויירה, אומר אנטוניו.

„הבעייה העיקרית היא שיש פה יותר מדי יהודים. צריך לייבא קצת גויים מ-ח'ול“, הוא מסכם.

ההצלחה של המיסעדה שלו, לדעתו, נר בעת מהאווירה האיטלקית שהוא משרה עליה. „אין פה אוכל כל-כך טוב, אבל

המאושרים
שיכולים להרשות לעצמם, אוכלים ארוחת-ערב במיסעדה ה' איטלקית של אנטוניו. מי שלא רוצה לאכול בבית, זוגל את הפיצות של אנטוניו, אם כי מחירה של ארוחה כזו יכול לפרנס מישפחה ימים אחדים.

הזוג המוזר
על רקע שלוש הגראציות העירויות שבפוסטר, בחר לו צמד זה לאכול ארוחת-ערב איטלקית, במיסעדה של אנטוניו. זוגות רבים באים אל המקום כדי לבלות בו ערב אינטימי, אם כי האווירה רועשת.

עם לקוחות המיסעדה שלו גימנים אנשים כמו „משה דיין, יצחק רבין ודודו אלעזר“, כעדותו. גם מוטי הוד הוא אורח קבוע שלו. אנטוניו גם אימץ טייסות של חיליה-האוויר וצנחנים, והוא מאכיל ומשי-קה אותם הינם-איין-כסף.

מרחק כמה בתים מאנטוניו שוכן לו ה' ווימפי, שהוא מרכז הבידור של בנייה-תישחורת. לכאן באים בעיקר חבריה צעיריים שאין להם כסף לבזבזו במקומות היקר רים האחרים שבסביבה. אורחים נוספים בווימפי הם עולים חדשים, ממעון-עולים שרונת הנמצא בסמוך.

הכיכר, הקררית על שמו של משה דהי שלט שהיה ממייסדי הרצליה, והידועה יו'

תר בכינוייה כיכר השרון, הולכת ותופסת את מקומה של יפו העתיקה על מפת הבידור בארץ. איזור צפון תל-אביב מלא עד אפס-מקום, ותל-אביבים רבים כעדי-פים לנסוע מרחק חצי שעה, למצוא חנייה כימעט-בטוחה ולשחות באווירה של רוחות, עושר ופאר, מאשר להצטופף ביפו או בצפון ולהתחכך בסתם „עמך“.

שכן כיכר השרון בהרצליה-הפיתוח היא איזור-ביילוי אומנם, אך איזור יקר מאד, של המעמדי הבינוני ולמעלה מזה. — ולא עוד. לא כל אחד יכול להרשות לעצמו את המותרות שבביילוי ערב בכיכר-הביילויים, וספק אם ירגיש בנוח בתוך האווירה הסגור בית האופפת את המקום.